

plnej | moci, plné cnosti
nekonečné u věčnosti.“

- A když cesař to uslyšě,
2205 s hrozným hněvem sede pyše,
utierajě potu z čela.
Jeho mysl by nevesela;
2210 třasa se jako z omraza;
rychle prostřed města káza
oheň veliký vznietiti.
2215 „Tito se osvětiti, o
chtie, hanějic naše bohyl“
Svázavše jim ruce, nohy,
všechny v uoheň umetachu,
2220 v němž oni beze všeho strachu
přijěchu to umučenie.
skrze dievčie ponučenie;
pro něž umučenie zváni
bychu, jsúc korunováni,
2225 do věčnéj radosti s Bohem.
Tu se při l'udu přemnohém
na nich pokáza div krásný,
ež těch každý mistr věhlasný
krásně jako spě ležieše,
2230 že na nich na všěch nebieše
ani rúcho, ani vlasy
neopolelo v ty časy.
To jest věrná pravda celá.
2235 Pak cně křestěné jich těla
v noci vzemše pohrabachu,
pro něž všickni chválu vzdachu
Jezu Kristu laskavému,
vždy ovšem Bohu mocnému.
A když se to všecko skona,
2235 cesař Maxencius vstona,

- vezřev na tu pannu pilně,
hněvajě se z toho silně,
vida ji tak tvrděj viery,
a ižádúcej odpěry
2240 protiv jej nemohl mieti;
káza ji svým sluhám jieti
i mučiti v nemilosti.
Tyto sluhy bez chúlosti;
o to se nic netázavše,
2245 v tu se žádnú uvázavše,
inheď svlekú čistu niti
i potěchu biči bítí.
A ti bičově tak biechu
učiněni, jakž je v spēchu
2250 cesař bieše káza z hněvu
připraviti pro tu děvú,
chtě, by věřila v jich bohy.
Každý bič ten tři batohy
skrutě vlášením jmějieše
2255 a na každém konci bieše
uzel zavázán polovem;
a ti uzlí pak olovem
biechu chytrně oblití
a v těch olóvcích zality
2260 jehelná udice silně,
jakž když sluhy z mysli pilně
biči udeřichu k tělu,
ač kde batoh kóži celú
ostavil, to pak zkaziechu
2265 uzlové, již proraziechu
tu nevinnú žádnú kóži;
až pak v tom uzlovém loži
udice se zavadieše,
a to maso vysadieše,
2270 bolestivě derúc zasě.

40
Ó kaká odíva sta sě,
Jezu Kriste, nad tvú | ladú,
jež bíeše v rozkoši z mladu
2275 u Kosta, mocného krále,
jedinká ve cti i v chvále
u své matky cně vzhována,
kdež ni bolest, ani rána
na ni nikdy nepovstala,
ani úraza kdy znala;
2280 než jak slušie býti dceři,
jež jest occi i mateři
jedínú, jsúc při bohatství:
takež ona u postatství
jměla země, hrady, města.
2285 Ó Jezu, kak tvá nevěsta
truchle stáše obnažena
dle tvého slavného jmena,
jakž sl'úbila bíeše tobě,
mimo tě nechťieci sobě
2290 voliti jiného chotě.
Proto těžké muky pro tě
míle i pokorně trpěla,
neb ty sluhy jejie těla
měkkostí nelitováchu,
2295 v tu žádúci kóži práchu
bíci ze všeho ramene,
jakž od každého pramene
stanieše sě v |láščie škoda
i nejednaká nehoda
2300 na jejím čistúciem těle.

46
Toť tu dle svého prietele
z šesti barev čistá mesla
u věrněj milosti nesla,
jakož věrná milá svého
2305 nositi jmá dle milého.

První barvu nesla v spēchu,
ež tě líčci, ješto ktviechu
u bíele i v červenosti,
tě sě obě v téj žalosti
2310 změnivé, však krve nezbyvše,
ale krásu svú pokrývše,
zelenásta pravým studem,
ež před tiem pohanským bludem
stáše obnažena jsúci.
2315 U pravé milosti vrúci,
spení svoji ruce k sobě,
zatvořivši oči obě,
hlavu schýlivši, sě tiši.
Nad nž ti pohani líši
2320 dívoké bitie tvořiechu,
od nichžto ran sě nofiechu
blesky z jejie oči jasnú
v horkých krópkách, čilú nečasnú,
přēs tě líčci dle bolestí.
2325 Druhú barvu bez všiej pesti
nesla dle jiných nadějí.
Ba, který jest kdy milejí
byl který chot než tě drahé,
ež jejie bělúcie nahé
2330 tělo před pohanstvem stkvieše,
na němžto črvená ktvieše
barva ot jejie krve svaté,
kterú ty panošě klaté
zkropichu tu bělost stkvúci?
2335 Mezi tiem pak mnohú ktvúci
róži bíeše toho časa
znáti z kuože i od masa,
jakž je udice zahnavše,
mnohé od kostí vydravše
2340 ostavily biechu svrchu:
ty pak zmrtvěvše na vrchu

46°
 2345
 2350
 2353
 2360
 46°
 2365
 2370
 2375
 188

črnáču sě bolestivě.
 Pátú bārvu žalostivě
 nesla dle ustavičnojstí
 svému chotí vše k libosti
 jako jistá věrná sluha.
 Nejedna batožná duha,
 bolest jí k srdečku vzděhší,
 pod koží krví naběhší,
 modráše sě, stezku stáhší,
 mezi rány sě rozpáhší,
 kadyž muka bíčem mčelil.
 Nesnad bych již tomu větil,
 by nyní která bez omýla
 tak věrněj milosti byla
 a svému chotí tak přála,
 by proň jedněj ráně stála,
 ješto svatá Kateřina,
 rozkošná dci mateřina,
 mnoho sef na sobě jměla.
 V šestú bārvu biěše dospěla,
 by se oděla v též časy,
 v něž jejie žádúcie vlasy
 tu také trpiechu zā to,
 jěž sě dráže než vše zlato
 stkviechu, což | ho jest na světě.
 Ty sě v žalostivě přietě
 chvějjechu po jejie pleci,
 a kdež ti bíčové meci,
 mezi ně sě zapletiechu,
 tu jě i s plti vytrhniechu;
 pak zvězením jđúce zase
 ostaniechu jí u mase,
 v němž sě skrze krvě bleskniechu.
 Tak sě ty bārvy leskniechu
 všecko druha přěmo družě,
 zde u mase, onde v duze,

2380
 47°

biěle, črně i zeleně,
 modřě, žlutě i červeně,
 každá v svéj vlastněj postatě.

2385
 47°
 2390
 2395

Ach, toť milost tu bohatě
 biěše stany všě rozbila,
 ež ta panna Bohu milá
 muože strpěti to bitie!
 Drahé Izaldy napitie
 biěše jí dřieve zavdáno,
 když ve snách by dokonáno
 jejie sl'ubejnie s Tristanem,
 jenž jest nade vší věcí pánem,
 mimoňž mocnějšieho nenie.
 Duchu svatého rozžzenie
 v jejie srdečku hořieše.
 Protož, kakž hořce nořieše
 slzy z svú jasnú očicí,
 však tú mukú i tú čtici
 jejie srdečko v ten časek
 nerozpáci se za vlasek,
 jedno ež vzdycháše k Bohu.

2400
 47°
 2405
 2410

A když ty panoše mnohú
 muku bitím jiej vydachu,
 jidú před ciesaře v strachu
 řkúc mu: „Co nem kážeš ješče?“
 Maxencovi sě zatešče;
 svých rukávov vzhuoru vsúče
 i káza jí věsti rúče
 v jeden žaláf velmi temný;
 a ten biěše tak tajemný,
 jakž veň jiného nikoho
 nevšadiechu, jedno toho,
 jenž sě skutkem tak potratil,
 jakž mnie proto život platil.